

Búcsúunk Gyuri bácsi, de nem feledünk el!

Sokan, sokat köszönhetünk Gyuri bácsinak! Wass Albert mintha róla írta volna az alábbi sorokat:

*"Ő az: a zászlótartó névtelen legény,
Hűséggel áll és becsületesen,
mint akit ott felejtettek a nagy idők
néma jeleként a véghetetlen éjben."*

Régi segítőtársunk, barátunk Hábel Gyuri bácsi, számos könyv kiadvány életre hívója, a rendszerváltáskor a Rákóczi Szövetségen keresztül a felvidéki magyar politikusoknak, íróknak munkájukhoz a hazai szacikket kiválogatta, kivágta a lapokból és postázta évtizedeken át, a hivatalos MTA által negligált új történeti szakirodalom kiadását segítette elő kapcsolatai révén. Többek között **BALASSA ZOLTÁN** mindmáig hiánypótló könyvének (*KÉT NEMZET A KÁRPÁT-MEDENCÉBEN. A szlovákok történelme*) kiadásait ő intézte.

De személyesen én is sokat köszönhetek neki, mivel az *Autonómiatípusok Magyarországon és Európában* című könyvemet magyarul és angolul terjesztette, szétküldte politikusoknak, nagyköveteknek, hogy megértesse az autonómia jelentőségét, és hogy a hazai nemzetiségek igaz történetét taníthassuk a jelenleg is sok tekintetben a tankönyvekben maradt történelemhamisítások helyett. Benne tükröződött a régi korok eredményes oktatási rendszerének minden pozitívuma; a műszaki tudományban éppúgy, mint a humán

tudományokban (különösen a Történelem terén) megfogalmazott szakvéleményét nem kerülhette meg a szakma....

A teljesség igénye nélkül említem meg , hogy példaként szolgáljon munkássága minden nemzettársunk számára:

- Szeretett felvidéki testvéreinknek évtizedek óta küldte a remitendából kivágott szakcikkeket, amelyekkel tájékozódásukat segítette, kutatási szakterületeikhez anyagot gyűjtött; de emlékezünk a rendszerváltás éveire, amikor mérnök barátaival a Duna ügyében minden fórumot ellátott szakanyaggal, s bombázta az Antall-kormányt - hiába.
- A vasút modernizálása ügyében nyugdíjasan is szakanyagokkal látta el a szakminisztériumokat, cikkeit közölte rendszeresen a Magyar Nemzet, majd a Magyar Hírlap is; megszólaltatta a legutóbbi időkig a Rádió is.
- Segélyekkel, könyvekkel támogatta a határon túli magyarság jeles képviselőit, pénzadományokat juttatott el Kárpátaljára a rászorulóknak.
- Cikkeiben ismeretei és személyes megélt történelme alapján fáradhatatlanul helyreigazította a régmúlt és a trianoni békétől napjainkig terjedő időszak történelmi hamisításait; felrázta a közömbös magyar ifjúságot.
- Számos, az Akadémia által hiába várt könyv megjelentetését és terjesztését segítette elő; többek között előteremtette az azóta is nélkülözhetetlen történeti anyagot tartalmazó szakkönyv; Balassa Zoltán: A szlovákok történelme c. könyv 5 kiadására a pénzügyi fedezetet, támogatta Zolit az eltelt évtizedekben munkája végzésében.
- Saját *Autonómiatípusok Magyarországon és a Kárpát-medencében* című könyvem magyar és angol nyelvű változatának terjesztésében mindenben segített, eljuttatta a magyar kormányzathoz, itt hivatalban lévő angol és amerikai nagyköveteknek, de külföldre, Svájcba is.

Felsége sok áldozatot hozott Gyuri bácsi munkájáért, akit ő segített a Csipke-készítés hagyományának ápolásában is. A Jó Isten áldja meg őt honszerető munkájáért és családszerető életéért!

Vitéz Hábel Györgyöt 2016.június 9-én a Farkasréti Temetőben búcsúztattuk. Idézem az alábbiakban Balassa Zoltán *Felvidék. ma* oldalain megjelent írását, majd Bakos István megemlékezését:

Hábel György köszöntése

(*Felvidék.Ma* Archívum - publicisztika: 2012.06.24.)

Vannak emberek, akik nem törődnek vele, hogy valamikor milyen döntéseket hoztak az eszement politikusok. Trianon, bécsi döntések, Párizs-környéki békeficamok, Beneš- és Sztálin-tours, vagyis kitelepítések és Szibéria, vasfüggöny, 1956 csodája, a szovjet birodalom széthullása...

Ez jutott osztályrészül sokaknak. Akik nem élték át, azok örökölték ezt a terhet.

Ez jutott eszembe, amikor Hábel György vasdiplomás erdőmérnök, Jáky-díjas közlekedési mérnök, MÁV-mérnök főtanácsos kilencven évvel ezelőtti születésnapjára gondolok.

Oroszán – 25 km-nyire Esztergomtól északra – született 1922. június 23-án, ahol édesapja a cukorgyár alkalmazottjaként dolgozott. Családja Morvaországból származott. Néhány éve módjában állt felmenői szülőföldjét meglátogatni.

Születése napján Szlovákia csatlakozott a Szovjetunió elleni háborúhoz, de már korábban is a nácik oldalán vett részt Lengyelország lerohanásában. A dátum is predesztinálta Gyuri bácsit, hogy a történelem iránt vonzalmat érezzen. Hiszen az minduntalan beleszólt sorsába.

Hábel György fontos szemtanú. Fáradhatatlanul írja leveleit, visszaemlékezéseit, elemzéseit. Javasol, kilincsel, telefonál, mérgeledik. Az ügy érdekében. Ő jegyezte le, hogy az 1939-es “kis háborúban”, mely Kárpátalja határa miatt robbant ki – vagyis Magyarország és Szlovákia között zajlott -, szlovák részről bevetették a mustárgázt is. Ám a magyar katonáknak volt gázálcuk, így ez nem járt végzetes következményekkel.

A Műegyetem soproni Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Karának egyetem hallgatójaként, 1940-41-ben Teleki Pál hírszerző tisztje volt a soproni nácik ellenében. 1940. október 3-án érkezett Léváról Sopronba. Háromszori átszállással. Mint elsőéves balek a Szundi (aluszékonysága miatt) és a Kinigli (üregi nyúl) becenevet kapta. Teleki Pál személye a későbbiekben is foglalkoztatta. Egyik előadásában kifejtette, hogyan volt lehetséges a miniszterelnököt meggyilkolni úgy, hogy a merénylők szinte láthatatlanok maradtak. Erre a választ a vár alatti barlangrendszer adhatja meg, mely az egyes középületeket összekötötte. A honvédelmi tantárgyakból tartalékos tiszti elméleti kiképzést kaptak. Az iglói születésű

Kéri Kálmán vezérkari őrnagy oktatta a honvédelmi ismereteket és számos aktuális információval is szolgált. Ő is nyomatékosan figyelmeztetett a náci veszélyre. 1942 tavaszán Hábel tízezres nagyságú tömegtüntetést szervezett a soproni Volksbund ellen. 1945-ben amerikai hadifogságból került haza.

A megélt múltat „tovább kell adni” – hirdeti. „Egyre kevesebben vagyunk, akik a második világháború borzalmaiból élve kerültünk ki. A magyar történelem, az utókor és elpusztult sok százezer bajtársunk iránti kötelességünk az igazság maradandó ismertetése, mert a békésebb viszonyok között felnövő nemzedékek el sem tudják képzelni, milyen szenvedéseket élt át népünk, s hogy milyen aljasságok történtek vele.” Emlékeit szerencsénkre leírja. “Jól emlékszem még diákkoromban, 1943-44-ben látott «Szibériába» feliratú komor plakátokra. Ezeken egy marhavagon végén vörös csillagos szovjet katona örködött. Voltak akkor, akik ezt csak elrettentő propagandának tartották, de nagyon sokan elborzadtak tőle. Ebből a «propagandából» egy év múlva véres valóság és népünk nagy tragédiája lett. Sok százezer magyar vált rabbá, indokolatlanul hosszú ideig hadifogollyá, «málenkij robotossá» a legkeservesebb életkörülmények között. Jelentős részük örökre ottmaradt a szovjet birodalom jeltelen tömegsírjaiban.” Ezért tartja fontosnak, hogy a szovjet borzalmakat lejegyző tényirodalom napvilágot lásson. Sokat tett ilyen művek megjelentetéséért.

Higgadtan, fegyelmesen elemzi a megélt múltat. “Történelmünk legnagyobb tragédiái közé tartozik a II. világháború, de nem azért, mert elvesztettük. A győztes szövetséges hatalmak közötti érdekszféra felosztás alapján a hazánkat megszálló németeket a szovjet hadsereg verte ugyan ki, de a németek egy évig tartó megszállását és kegyetlenkedéseit a 47 évig tartó sokkal kegyetlenebb szovjet megszállás váltotta fel. Ez volt a nagy tragédiánk. Ha hazánkból 1956-ban kivonultak volna a szovjet csapatok, Ausztria színvonalán élhetnénk és nem nyomorognánk!”

1956-ban országos vasúti sztrájkot kezdeményezett az elfogott budapesti fiatalok Szovjetunióba történő deportálása miatt. De felhasználta a vasút adta lehetőségeket és pontos híreket is közölt a szovjet csapatok mozgásáról.

Janics Kálmán munkája, A hontalanság évei, mely átfogóan foglalkozott a felvidéki magyarság 1945 utáni kálváriájával és üldöztetésével, az ő közreműködésével és természetesen másokéval kapott nyomdafestéket. Für Lajos, aki szintén e könyv megjelenése körül bábáskodott, a következőképpen emlékezik meg erről. „Fontos kapcsolatnak számított – akkor és később is – a szükséges virágnyelvet és módszereket nagyszerűen alkalmazó Hábel György... Aki Janicstól is fontos információkat, gépelt kéziratokat, kimutatásokat (pl. a

felvidéki magyar-nyelvű oktatás helyzetéről) hozott is vitt, csempészett ide-oda. És gondoskodott, hogy azok eljussanak akikhez kellett. Szigorúan, már-már komor felelősséggel tette, amit vállalt. Időt, fáradságot nem kímélve. Vajon hány ilyen önfeláldozó, kötelességtudó emberről... kellene az utókornak tudnia? Legalább a nevüket őrizni! Azokét, akik a diktatúrák alatt csendben, igazán lelki készletéből önként és önzetlenül végezték kockázatos munkájukat. Akik hol céltudatosan, hol családi-baráti kapcsolataik révén hidakat építettek a szétszakított nemzetrészek között.”

Majd a Bős-Nagymarosi vízlépcső ellen 16 éven keresztül harcolt rendíthetetlenül. Ezt a munkát már közlőről figyelhettem.

Hábel a Rákóczi Szövetség alapító tagja lett, ugyanúgy a Magyarok Világszövetségének is aktív tagja. A Honlelél c. lapban gyakorta találkozunk elemzéseivel, visszaemlékezéseivel. Lakásán egy egész szobát újságok garmadája tölti meg. Innen válogatja és küldözget főleg a Felvidékre és Kárpátaljára újságokat, folyóiratokat. Sokszor saját zsebből, máskor futárokkal, de a Rákóczi Szövetség segítségével is küldi a lapokat. Vonszolja, viszi a postára a sok levelet, folyóiratot, cikkmásolatot, hogy eljuttassa az olvasnivalót az emberekhez.

Levelezik hatósággal, szerkesztőséggel és telefonál rendületlenül, ha a jó ügy mellett ki kell állni. Panaszt nem hallasz tőle és a vidámságra, nevetésre mindig hajlamos. Felesége, Gabi meg rendületlenül támogatja.

Hábel György 2008-ban a Magyar Nemzetért Ezüstérem kitüntetést kapta meg a Magyarok Világszövetsége elnökétől, és nevét viselő fát ültettek az Ópusztaszeri Nemzeti Történeti Emlékparkban. A hárs reméljük, az ünnepelt öröme terebélyesedni fog.

Eredeti szakmáit sem hanyagolja el. Mindig keresi a megoldásokat. Ő vetette föl és publikálta azt az elképzelést, mely sokkal gazdaságosabban tudná összekötni Pozsonyt Kassával, csak néhány kilométer vasútvonalat kellene megépíteni. S ez úgy Szlovákiának, mint Magyarországnak, valamint az érintett régióban élő embereknek hasznára válna.

A megszüntetett szárnyvonalakon sínbuszok közlekedhetnének javaslata szerint. Ezzel is több célt szolgálna. A magyar sínbusz-gyártás felújításával munkahelyek teremtnének, a sínek terhelése a vonatszerelvényekhez képest alacsonyabb lenne anélkül, hogy a szállított utasok száma csökkenne. Így a pályák költséges felújítására sem lenne szükség. Mindez sokkal gazdaságosabb lenne és az emberek nem éreznék, hogy régiójuk halálra van ítéelve. Egyelőre ötlete megvalósításra vár.

2011-ben a vasúttársaság mérnökei meghallgatták a főpályaudvar-koncepciót megalkotó Hábel Györgyöt. A 70-es években a fővárosi metró építése kapcsán foglalkozott a vasúti és

városi kötött-pályás közlekedés összekapcsolásával. Már akkor létezett egy olyan elképzelés, mely szerint a három nagy pályaudvart egy átmenő központi pályaudvarban egyesítenék. A mai Kőbánya-alsó, Kőbánya-felső és Kőbánya-teherpályaudvar háromszögben lett volna. Az összes Budapestet érintő vasútvonal ugyanis itt keresztezi egymást.

Szerteágazó, mindenre figyelő tevékenységére jellemző, hogy felkutatta székely származású nagybátyja sírját Nagykőrösön. Simonfy Ákos (1867-1962) rubindiplomás erdőmérnök sírja szégyenletesen elhanyagolt állapotban volt. A baróti születésű mérnök apja Bem tábornok katonaozosa volt. Az sem érdektelen, hogy ő látta utoljára Petőfi Sándort villogó karddal a szászok által vezetett ellenség közé rohanni, akik a honvédek hátába irányították a cári ezredeket. Említésre méltó még, hogy Simonfy Ákos a Selmecbányai Magyar Királyi Bányászati és Erdészeti Akadémia Erdőmérnöki Karának növendéke volt úgy, mint az unokaöcs annak utódjáié, a soproni egyetemé. Hábelnek köszönhető, hogy ismételten fölhívta e kitűnő szakemberre a figyelmet, aki ha nem lett volna a nagykőrösi erdők kezelője, akkor az egész várost ellepte volna a futóhomok. Mégis elszegényedetten, magára hagyatva halt meg a városban, melynek szolgálatában 29 évet töltött el. Hozzá kell tennünk, hogy Hábel György készítette el Simonfy Ákos és édesapja, Sámuel életrajzát. De a múltat a jövőépítésre használja. Javasolta, Barót és Nagykőrös testvérvárosi kapcsolatot létesítsenek egymással. Számos könyv megjelenése körül bábáskodott. Például Szekeres Imre Gyula: Nyolc év rabmunka Vorkután c. kötetét. Az előszóban így vall indíttatásáról. "Nemcsak a lágerek kegyetlen világának megismerése volt nagy élmény, hanem a szerző stílusa is. Pedig Szekeres Imre Gyula nem járt középiskolába, szakmunkás volt, ezért még inkább megérdemli az elismerést. Úgy éreztem, hogy kitűnő élménybeszámolóra letem, amelyet nem szabad íróasztalfiókban vagy múzeumi levéltárban őrizni, hanem közkinccsé kell tenni. Ebben az is vezérelt, hogy nem kerültem a frontra és az utána következő kommunista diktatúrát baj nélkül átvészelttem. Három bombázásból kerültem ki épen, három alkalommal menekültem meg szovjet fogságba eséstől, illetve a «málenkij robot»-tól és az ÁVH-nak sem lettem üldözöttje, foglya. Hálából, sorsom szerencsés alakulása miatt is kötelességemnek érzem, hogy segítsen ennek az emlékiratnak a megjelenését, sokat szenvedett honfitársaimért is."

Neki köszönhetem kis munkám, a Két nemzet a Kárpát-medencében öt kiadását és barátságát, támogatását, segítségét számos ügyben. Például, amikor annak idején egy szlovák ismerősöm fölvetette, szepesolaszi házán le kellene leplezni Vásárhelyi Pál emléktábláját, Gyuri bácsi vette a telefont és fölhívta a Hidrológiai Társaságot. Nagy örömmel fogadták közvetítésemet

és az emléktábla azóta is áll az egykori evangélikus parókia épületén.

Leszámol illúzióinkkal is. "A «két pogány közt egy hazáért omlott ki vére!»...nosztalgiánkról végre szokjunk le! Európa sose volt hálás, mindig belénk rúgott, az Európai Unió sem érti meg a Magyarországon elkövetett igazságtalanságokat és eszükbe sincs, hogy legalább a határon túlra szakadt magyarok nemzetiségi jogait a szomszédokon számon kérje és érvényre juttassa." Ezt öt évvel ezelőtt írta le, de sorai semmit sem veszítettek aktualitásukból.

Ma is figyeli az eseményeket és véleményt formál róluk. „A Magyar Hírlap 2010. december 28-i számában Szentmihályi Szabó Péter ismerteti, hogy a német sajtó egy része hazánkat «Führerstaat» gúnynévvel illeti. Éppen ők, az «Übermenschen»? Ez szemérmertlenség! Megdöbbenek, hogy a németek milyen feledékenyek. Pont ők mernek minket bírálni? Ők, akik olyan könnyen váltanak egyik irányból a másikba? A náciizmus után a nyugati tartományok Amerika-imádatba, a keleti tartományok a legsötétebb bolsevizmusba... Ne feledjék el, hogy hazánkat a 20. században háromszor döntötték katasztrófába, a négy évszázados császári abszolutizmusról most nem is beszélve. 1944-ben feláldoztuk hazánkat, hogy Bécs ne jusson Budapest tragikus sorsára, Bajorországot és a Rajna-vidéket ne érje el a szovjet hadsereg. Pedig milyen jó lett volna, ha két hónap alatt átszalad rajtunk a front, és nem hét hónapig rombolják szinte porig hazánkat a nagyhatalmak, az USA légiereje, a Vörös Hadsereg – és a Wehrmacht védekező frontja. Mekkora nagy «pofont» kapott volna a Nyugat, ha Sztálin terve sikerül, és egész Európát bolsevizálhatja? Ezért lettünk «utolsó csatlósok», «fasiszták» és a «legantiszemitább nép» ... És még ma is ezt a mocskolódást kapjuk Nyugatról. Szégyellje magát a minket mocskoló német sajtó! Elfelejtették 1989. augusztus 19-ét és szeptember 11-ét, a kelet-németek kiengedését, és ezzel Németország egyesítését? Elfelejtették Helmut Kohl kancellár hálálkodó szavait: «Mi, németek sohase fogjuk elfelejteni, amit a magyarok értünk tettek»? Ilyen feledékeny a német sajtó?"

Schmitt Pál, a Magyar Köztársaság elnöke Hábel György közírónak 2011. augusztus 20-a alkalmából a Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztje kitüntetést adományozta közel hét évtizedes szakmai munkája, valamint a határon túli magyarság élettörténetének bemutatása, feldolgozása területén végzett tevékenysége, életútja elismeréseként.

Ha beállítok vendégszerető lakásukba, amelyet sajnos néhány éve kiraboltak, mindig asztalra kerül a vörösbor és Gyuri bácsi hagymás rántottát készít. Majd előveszi jegyzeteit és töviről-hegyire megbeszéljük az éppen aktuális feladatokat, tennivalókat. Ha kell, egyből telefonál Svájcba, vagy egy egyetemi tanárnak, szerkesztőnek és átadja a kagylót...

Kedves Gabi és Gyuri bácsi! Kívánok Nektek, további derűs és alkotó éveket, hogy megláthassátok, Hábel György terveiből sok minden megvalósul! Ez lenne számára a legnagyobb ajándék, de hasznára válna minden magyarnak és szlováknak is.

Isten éltesen Benneteket!

(Felvidék.ma, Balassa Zoltán)

* * * *

Bakos István levele:

ELTÁVOZTAM c. levelét nem Ő küldte, kurátor- társam továbbította. Alig ocsúdtam Bedő György gyászából, s most Ő is... Meghatott és mélyen érintett utolsó üzenete:

Kedves barátaim harcostársaim, kedves ismerőseim!

Utolsó leveletem írom hozzátok.

Az elmúlt éjszakán végleg letettem tollamat, befejeztem földi pályafutásomat.

Tartsatok meg emlékeitekben, Isten veletek!

Nem tudhatom, hogy valóban Ő írta-e, de a karakterét tükrözi e néhány mondat.

Gyuri bátyámat régóta ismertem, harcostársának fogadott, s rendszeresen megtisztelt küldeményeivel, javaslataival, telefonjaival. Olykor a segítségemet, véleményemet kérte, s fogadta villámpostán küldött tájékoztatóimat is. Mindenütt jelen volt, ahol a nemzet sorskérdéseiről, fontos közügyekről beszéltek, rendeztek fórumot, s ahová meghívták. Aktív résztvevője volt tanácskozásainknak, lankadatlanul szolgált, viselte terhét a határon túliaknak szánt szellemi táplálékok közvetítésének még betegágyában is. Az utóbbi időkben már alig találkozhattam vele, de telefonon gyakran hívott, s megosztotta velem is gondjait, javaslatait. Ő nem látta a szócikkét, amit az MVSZ Kislexikonba szánok, ezért megosztom. Így hozzájárulhat ahhoz, hogy tartsuk meg jó emlékezetünkben vitéz honvédönket.

" **HÁBEL György** erdőmérnök, ny. MÁV mérnök-főtanácsos, közíró (1922 jún. 23.- Bp. 2016. máj. 4.)

Oroszán – Esztergomhoz közel – született, ahol édesapja a cukorgyár alkalmazottjaként dolgozott. Anyja a Székelyföldről, apja Morvaországból származott. A "visszatért Felvidék" fia 1940. okt. 3-án érkezett Léváról Sopronba, ahol a Műegyetem Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Karának hallgatója lett. 1940-41-ben Teleki Pál hírszerző tisztje volt a soproni nácik ellenében. Teleki Pál személye élete végéig foglalkoztatta. Hábel és társai 1942 tavaszán tízezer főnyi tömegtüntetést szerveztek a soproni Volksbund ellen. A világháborúból 1945-ben, amerikai hadifogságból került haza. A megélt múltat „*tovább kell adni*” – hirdette. „*Egyre kevesebben vagyunk, akik a második világháború borzalmaiból élve kerültünk ki. A magyar történelem, az utókor és elpusztult sok százezer bajtársunk iránti*

kötelességünk az igazság maradandó ismertetése, mert a békésebb viszonyok között felnövő nemzedékek el sem tudják képzelni, milyen szenvedéseket élt át népiünk, s hogy milyen aljasságok történtek vele.”

Emlékeinek zömét ő leírta, amit érdemes lenne összegyűjteni, s kiadni. 1956-ban pl. országos vasúti sztrájkot kezdeményezett az elfogott fiatalok Szovjetunióba történő deportálása miatt. De felhasználta a vasút adta lehetőségeket és pontos híreket is közölt a szovjet csapatok mozgásáról. Később közreműködött **Janics Kálmán: A hontalanság évei** c. munkája megjelentetésében. A nagy vihart kiváltó – a felvidéki magyarság 1945 utáni kálváriáját és üldöztetését hitelesen feltáró – könyv kiadása, a nemzeti ellenállás kulcsfontosságú akciója volt. Azokhoz a hazafiakhoz tartozott, akik a diktatúrák alatt csendben, igazán lelki készletéből önként és önzetlenül végeztek kockázatos munkájukat. Akik hol céltudatosan, hol családi-baráti kapcsolataik révén hidakat építettek a szétszakított nemzetrészek között. Eredeti szakmájában is aktívan kereste a jobbító megoldásokat. Ő vetette föl és publikálta pl. azt a javaslatot, amely a jelenleginél - néhány kilométer vasútvonal megépítésével -, sokkal gazdaságosabban közné össze Pozsonyt Kassával. Ez Szlovákiának, Magyarországnak, valamint az érintett régióban élő embereknek egyaránt hasznára válna...Indítványai a sínbuszok bevonására, a főváros központi pályaudvarára, a Déli pályaudvarra stb. a szakmát, a döntéshozókat, s a közéletet megmozgatták. Hábel György a rendszerváltáskor a **Rákóczi Szövetség** alapító tagja, egyben az újjászerveződő Magyarok Világszövetségének tevékeny résztvevője lett. Számos elismerésben részesült. **2008**-ban a Magyarok Világszövetsége "**Magyar Nemzetért Ezüstérem**" kitüntetését kapta meg, s nevét viselő fát ültettek az Ópusztaszeri Nemzeti Történeti Emlékparkban. **2009**-ben a magyarok hírét szolgáló idegen nyelvű könyvek terjesztéséért megkapta a **Pro Patria in Exteris** emlékérmét, **2011.** aug. 20-a alkalmából a Magyar Köztársaság elnöke a **Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztje** kitüntetését adományozta neki, hét évtizedes szakmai munkája, s a határon túli magyarság története bemutatása, feldolgozása terén végzett tevékenység, életútja elismeréseként. A Vitézi Rend Budai Kapitánysága is kitüntette, a **Vitézi Rend tagjává** fogadta. **2012** jún. 4-én, a Bethlen Alapítvány Trianon-Teleki emlékestjén Lezsák Sándor elnök méltatta őt, s átadta neki a **TELEKI PÁL ÉRDEMÉREM kitüntetését** több évtizedes **magyarságszolgálatáért.** " (Bakos István: MVSZ Kislexikon 1989-2000. Kézirat, RETÖRKI)

Isten veled kedves Gyuri bátyánk, régi harcostársunk! Nyugodj békében!